

et Lovforslag som dette, kunde gaa nogenlunde ud fra, at det kunde blive den Basis, hvorpaa Sportelreformen kunde støtte sig. Men jeg siger ikke dette for at raade til at lægge denne Lov til Side; jeg ønsker den fremmet, blandt Andet fordi jeg tror, at netop den Anomali, som fremkommer ved at vedtage en Bestemmelse som den i § 74, vil virke som en meget fremtvingende Omstændighed til at faae en fornuftig Sportelreform. Naar det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) netop med Hensyn til de Bestemmelser i §§ 74 og 77, som jeg her omtaler, klagede over, at der vilde komme Usikkerhed ind i Regler, som nu ere meget sikre, saa har den ærede Justitsminister forsaavidt givet ham tilstrækkeligt Svar, men jeg vil tillade mig at tilføie, at der paa det Punkt, hvor han særlig mente, at der vilde komme Usikkerhed, nemlig med Hensyn til, om de Afhændelser, som Arvinger havde foretaget navnlig af faste Eiendomme, kunne passere uden Retssammærkning, for Diebliffet herfter ikke liden Lov. Der er Kontorer, som forlange synligt Bevis for, at de Personer, der give sig ud for Arvinger, virkelig ogsaa ere Arvinger, at de skulle producere Thingsvidne eller andre formelle Bevisligheder, for at et saadant Dokument kan faae Lov at passere uden Retssammærkning. Jeg kan ikke se rettere, end at naar der efter § 77 skal forelægges Skifteretten et Dokument, og Skifteretten skal give dette Dokument Attest om, at det er i sin Orden, saa ville Arvingerne netop i et saadant bekræftet Dokument have en Gjennemmel for deres Besjæftelse til at disponere over Eiendommene, som vil gjøre det saameget lettere at faae de paagjældende Dokumenter thingløste uden Retssammærkning. Desuden maa det erindres, at disse Bestemmelser ikke komme til Anvendelse i alle private Boer, men kun i saadanne Boer, der behandles privat, uagtet der er umyndige Arvinger. Den ærede Justitsminister gjendrev ogsaa, forekom det mig, tilstrækkeligt de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds gjorde med Hensyn til Bestemmelsen i § 52, hvorefter Proklama ikke er absolut nødvendigt i saadanne Boer, i hvilke Arv og Gjæld er vedgaaet. De Betragtninger, som den ærede Justitsminister gjorde gjældende for at vise det Billige i, at Arvinger, som gif ind i Arveladerens Forpligtelser, ogsaa paa en Maade skulde have de samme Rettigheder, som denne havde, og at de navnlig, naar der var Tale om Genstand med Gjæld, ogsaa skulde kunne gjøre Arv paa denne Genstand, vilde dog kun være bindende for mig, hvis Kreditorerne absolut vare i samme Stilling overfor Arvingerne, naar der ikke udstedes Proklama, som de vare overfor Arveladeren; men dette er ikke ganske Tilfældet. Saa længe nemlig Arveladeren lever, har Kreditor en enkelt Debitor, som svarer for det fulde Beløb, men naar der er Arvinger, som maaske spredes omkring i Verden, vil Kreditor efter Loven, som

den her foreligger, faae en Forbring ikke imod hver enkelt Arving med solidarisk Forpligtelse, men imod de enkelte Arvinger i Forhold til, som de have taget Arv. Selv om han altsaa kan faae sine Penge hos de Fleste af dem, kan der let være Enkelte, som han ikke kan faae fat i, og hos hvem han saaledes kan komme til at lide Tab. Kreditor bliver altsaa værre stillet, og det forekommer mig, at denne Forringelse af hans Stilling burde opveies ved, at han kan holde sig til Arvingerne solidarisk i det Tilfælde, at de vælge at dele Boet uden i Forveien at udstede Proklama. Jeg kan heller ikke være enig i den almindelige Bestemmelse i § 24, som er bleven bragt til Anvendelse i §§ 30 og 32 med Hensyn til Valget af Inkassator og Kurator. Bestemmelsen i § 32 med Hensyn til Kurators Valg er jo den, at naar det er givet, at der skal være en Kurator, og alle Arvinger ikke kunne blive enige om, hvem de ønske til Kurator, skal Skifteforvalteren udvæne, hvem han vil. Dette kan jo ganske vist, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) allerede har gjort opmærksom paa, misbruges dertil, at en enkelt af de interesserede Arvinger eller Kreditorer stiller sig fra de Andre netop for at give Skifteretten Leilighed til at vælge en Mand, som den særlig kunde ønske til Kurator; men selv affet fra saadanne Tilfælde, som ville være rene Undtagelser, synes jeg ikke, at man her kan anvende det Princip, som Justitsministeren gjorde gjældende, nemlig at Minoriteten har samme Ret som Majoriteten, og at den, der kun har liden Interesse i Boet, har i og for sig samme Ret som den, der har en stor Interesse. Det er et Princip, som den ærede Justitsminister ganske vist ikke vil have gjennemført paa andre Gebeter. Hvis dette var Tilfældet, vilde det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vistnok kunne finde en Støtte hos ham for den kommunale Valglov. Det er heller ikke det Princip, som er gjort gjældende i Konkursloven, idet der i den, saavidt jeg erindrer, er den Bestemmelse, at Kurator vælges af Kreditorernes Majoritet, bestemt dels ved deres Antal og dels ved deres Forbringings Størrelse. I ethvert Tilfælde ser jeg ikke, at der er Noget i Veien for at vedtage en Bestemmelse, hvorefter det, naar Arvingerne eller Kreditorerne ikke kunne blive enige om, hvem der skal vælges til Kurator, da bliver afgjort ved en Bestemmelse af Flertallet af de interesserede, dels i Henseende til deres Antal og dels i Henseende til de Interessers, som de have at gjøre gjældende, hvem der skal være Kurator, selvfølgelig imod, at det forbeholdes Skifteforvalteren at kunne nedlægge et Veto, at kunne protestere, naar der er valgt en Person, som han anser for insolvent, berøgtet eller i anden Henseende aldeles uvalificeret. Jeg er heller ikke ganske enig i den Udskillelse, der overhovedet har gjort sig gjældende her i Loven